

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΓΚΑΣΤΟΝ ΛΕΡΟΥ

Ο ΡΟΥΛΤΑΜΠΙΛ ΣΤΟΝ ΤΣΑΡΟ

(Συνέχεια έξ του προηγούμενου)
Ρουλταμπιλ άκουσε τή παλαλάικα νά οδώνη καί τήν τελευταία νότα του τραγουδιού νά ξεριχνάη.

—Είνε πολύ λυπητερό! ψιθύρισε. Άς τελειώσουμε!.

Καί σπρώθηκε. Μα κλονίστηκε. Τήν ίδια στιγμή οί επαναστάτες πήγαν νά τόν πάρουν. Ή άγχόνη είχε έτοιμαστή. Τόν συνόδωσαν ως τό ύπότεγο. Όταν βρέθηκε κάτω άπ τήν κορυφαία, ο νεαρός πρόεδρος του επαναστατικού δικαστηρίου, τόν ρώτησε :

—Κίριε, μήπως έχετε νά προσθέσετε τίποτε σχετικώς με τήν καταδικαστική άπόφασι ;

—Θεέ μου! είτε ο Ρουλταμπιλ, ή καταδικαστική αύτή άπόφασι είναι συνταγμένη σέ ύψος σχεδόν λογοτεχνικό ! Τό μόνο ελάττωμα που της βρισκω είναι ή συντομία της, μά δέν μου λέτε, γιατί δέν κάνει διόλου λόγο για τό έγκλημα που διέπραξα, συντελώντας στον τραγικό θάνατο του δικτυχιμένου Μιχάλη Κορσακώφ ;

—Ο Μιχάλης Κορσακώφ ήταν ένας άθλιος, ένας παληάνθρωπος ! φώναξε με φωνή ύπόκομη ο πρόεδρος του δικαστηρίου, ο όποιος στεκότανε, στην κρίσιμη εκείνη στιγμή, αντίκει άκριβώς στον Ρουλταμπιλ. Ή άστυνομία του Κουριάν, σκοτώνοντας αύτόν τόν άνθρωπο, μάς απάλλαξε από ένα προδότη!.

Ο Ρουλταμπιλ έξαλε μιά κραυγή... μά κραυγή χαράς... άν καί είχε λόγους νά είνε βέβαιος ότι ή κατάσταση δέν ήταν διόλου ευχάριστη γι' αύτόν. Έκείνο όμως που τόν χαροποίησε, μέσα στη δυστυχία του, ήταν ή παρηγορη σκέψη ότι δέν είχε γελαστή νομιζόντας πως ο Κορσακώφ ήταν ο δηλητηριαστής ! Ότι δέν είχε ζάνει έγκλημα, συντελώντας στο θάνατό του!

—Με συγχωρήτε, με συγχωρήτε !... τραύισε με φωνή, τήν όποία ή χαρά τήν έκανε νά φαίνεται βραχνή—σαν νά είχε σπείξει κιάλας τό λαμό του ο βρόχος της άγχόνης που τήν έστηναν από πίσω του— με συγχωρήτε, κίριε... μά θα σας παρακαλέσω νά μου διευκρινίσετε ένα σημείο... Είνε αλήθεια πως ο Μιχάλης... ο Μιχάλης Κορσακώφ ήταν ένας από τους χειρότερους παληάνθρώπους ;

— Ο μεγαλύτερος άπ' όλους τους παληάνθρώπους που γνώρισα ! άποκρίθηκε ο πρόεδρος.

— Αυτό λέω κ' εγώ, αγαπητέ μου κίριε ! φώναξε ο Ρουλταμπιλ. Συμφωνήτε, λοιπόν, πως ήταν ένας προδότης, ένας έλεινός προδότης ;.

— Ένας δηλητηριαστής ! άκούστηκαν πολλές φωνές μαζί.

— Ένας κοινός δηλητηριαστής !. φώναξε ο Ρουλταμπιλ. Μά πέστε το, επί τέλους !. Γιατί δέν τό λέτε καθαρά καί χωρίς δισταγμό ; Ο Μιχάλης Κορσακώφ ήταν ένας κοινός δηλητηριαστής, ο όποιος με τήν πρόφασι ότι είναι ιδεολόγος μηδενίστης, φρόντιζε μονάχα για τίς άτομικές του ύποθέσεις... δούλευε μονάχα για τόν έαυτό του... καί σ' ας πρόδινε καί σ' ας γελούσε δλους !. Έτσι δέν είνε ;

Ή φωνή του Ρουλταμπιλ άρχισε νά γίνεται βροντώδης.

— Ναι ! του άπάντησε ένας από τους παρισταμένους. Εύτυχώς, οί ίδιοι οί έχθροι μας άνέλαβαν νά τόν τιμαωρήσουν !.

— Έγώ τά κανόνισα έτσι τά πράγματα, για νά βρη ο προδότης αύτός τήν τιμωρία που του άξιζε !. φώναξε ο Ρουλταμπιλ, ενώ τό πρόσωπό του έλαμπε από χαρά. Είδατε τί όραία που τά

κατάφερα όλα !... Έγώ σας έκανα ν' απαλλαγίτε από αύτόν τόν άνθρωπο !... Τό ύξερα καλά, βλέπετε, πως ήταν άδύνατο νά γελαστώ εγώ ! Όπως δυό καί δυό κάνουν τέσσερα, έτσι καί ο Ρουλταμπιλ δέν πέφτει ποτέ έξω στους ύπολογισμούς του !. Τα πράγματα, κίριε, είνε ευχάριστα !..

Στό σημείο αύτό, ο Ρουλταμπιλ γελιότανε πολύ, για τόν έαυτό του τούλάριστον. Γιατί είδε τόν τζέντλεμαν, ο όποιος τόν είχε συλλάβει, νά τόν πλησιάζη, με τό κασκέτο στο χέρι καί νά του λη με έκαρσει λήπης στο πρόσωπο :

— Εμάθαιτε, λοιπόν, τώρα, κίριε, για ποιό λόγο δέν αναφέρεται διόλου στην καταδικαστική σας άπόφασι τό περιστατικό του θανάτου του Μιχάλη Κορσακώφ που δέν είνε επυθαριντικό για σας. Ώστόσο, πρέπει νά εκτελέσουμε τήν άπόφασι αύτή, που τήν δικαιολογεί έξ' άλλου τό γεγονός ότι..

— Ά ! για σταθήτε μά στιγμή ! τόν έκωκυρε ο Ρουλταμπιλ. Τώρα, που είμαι βέβαιος πως δέν γελάστηκα καί πως έξακολούθηώ νά είμαι ο άλάνθαστος Ρουλταμπιλ, θέλω νά ζήσω, νά χαρώ τή ζωή μου !.

Μερικά ύπόκομα ψιθυρητά, που άκούστηκαν σέ τόνο άπειρητικό, άπέδειξαν στον κατάδικο ότι ή ύπομονή τόν δικαστών του άρχισε νά εξαντλήται.

—Τό ξέρουμε, κίριε, είτε ο πρόεδρος, πως δέν άντιρετε στην όρθόδοξη θρησκεία. Ώστόσο, άν χρειασθήτε κανένα πατά για νά σας μεταλλάξω, ίχουμε έναν στη διάθεσι σας...

— Λατρώ, έξοχα ! φώναξε ο Ρουλταμπιλ. Νάρωθ ή άμείωσης έδώ αύτός ο πατάς !.

«Θα κερδίσουμε λίγο χρόνο, καί αύτό είνε όποσοδήποτε ένα κέρδος» ειπε συγχρονως με το νου του ο ρεπόρτερ.

Ένας από τους επαναστάτες τράβηξε σέ μά από τις μικρές κιάλες, που τήν είχαν μεταβάλλει, φάνεται, σέ παρεκκλίση, ενώ οί ύπολοιποι σόντροφοί του έρχονταν στο Ρουλταμπιλ βλέμματα όχι καί τόσο φιλικά, όπως πρώτα. Άν ή γενναϊότης του Ρουλταμπιλ τους έκανε στην άσχη νά τόν συμπάθουν, ή φωνές, ή διαμαρτυρίες καί ή άτέλειους συζητήσεις που άρχισε ύστερα, —καί που δέν είχαν άλλο σκοπό, παρά νά επιβραδύνουν τήν ώρα της εκτέλεσεως— έγιναν άφορη ή χάση ο ρεπόρτερ τήν έννοια πολλών από τους επαναστάτες...

Ξαφνικά, ο Ρουλταμπιλ άνέβηκε μόνος του στο σκαμνί που ήταν κάτω άπ' τήν άγχόνη. Όλοι νομίσανε πως τό είχε πάρει επί τέλους άπόφασι νά δώση ένα τέλος σ' αύτήν τήν κομωδία —καί νά πεθάνη σαν παληάνθρωπος. Όστόσο, ο ρεπόρτερ δέν άνέβηκε στο σκαμνί, παρά νά...βγάλη άπ' τήν πλάση ένα λόγο :

— Γιατί δέν θέλετε νά με καταλάβετε, κίριε, ειπε. Άφού δέν με θανατώνετε, έπειδή καθίρισα από τή μέση τό Μιχάλη Νικολάιεβιτς, τότε γιατί έπιμένετε νά εκτελεσθή ή καταδικαστική άπόφασι ; Γιατί θέλετε νά μου επιβάλετε τόν τρομερό αύτό θάνατο ; Μήπως έπειδή έγιναν άφορη ή άπληροφθ ή Νατάσα Φεοντορόβνα ; Δέν δυσκολευομαι νά τό όμολογήσω ότι στάθηκα λίγο άδέξιος... Άνταίμα κ' εγώ ο ίδιος γι' αύτό καί μου φαίνεται πως δέν θα μπορούσω ποτέ νά συχωρέσω τόν έαυτό μου.

— Έσείς ειδοποιήσατε, πυροβολώντας στον άέρα, νά τρέξουν οί άστυνομικοί του Κιανριάν νά συλλάβουν τους μηδενιστές !... Κάνετε καθήκοντα ταπεινού χαφιέ...

Τού κόνου ο Ρουλταμπιλ προσπάθησε νά διαμαρτυρηθή, νά ξεγηγηθή, νά δώση στους παρισταμένους νά καταλάβουν πως είχε πυροβολήσει άκριβώς για νά ειδικαιοτή τούς μηδενιστές ότι διέτρεχαν κίνδυνο νά συλληφθούν από τους άστυνομικούς. Κανείς δέν ήθελε νά τόν πιστέψη.

— Ά ! νά, ήθε και ο πατάς ! ειπε τότε ο τζέντλεμαν, που είχε συλλάβει τόν ρεπόρτερ.

Ο ΥΙΟΣ ΤΟΥ ΠΑΡΑΣΧΟΥ
ΜΟΙΡΟΛΟΓΙ
(Ο αυλησθεός διά τας καταρήσεις των Συντάξεων Διευθυντής του Γενικού Λογιστηρίου και υιός του δεμητιστού Άχιλ. Παράσχου. Αιμιλίου Παράσχου, έγραφε στη νεότητά του ποιήματα. Χάριν των άναγκαστών μας δημοσιεύουμε έδώ ένα έξ αυτών).
"Έκει στο μνηματάκι σου που γέρνει μαζεμένο σαν γλωμισμένο γιασεμί σέ χώμα ποτισμένο πές μου, φευγάτο όνειρο, βογγάς καί μέσ' τό χόμα, έγκοιμούν τα στήθεσά σου, άχ ή ψυχή σου άκόμα ; Πές μου, σκορπά τριγύρω τό μούσο τό σκοτάδι, σαν άστέρικι της αύγης, γλωμί, μουσοβυμένο, τό δάκρυ του Πατέρα σου, του κανηλιού τό λάδι καί σέ φωτιά στον ύπνο σου, λουλούδι μου θαμμένο ; Έγώ κεράκι φτωχικό καί δάκρυ καί λιθάρι νά φέρω στη φωλίτσα σου άνώφελα πασιζώ, γιατί μακριά σου κοιτόμαι, ο θρήνος σου δέ φθάνει καί δέν μπορώ τις νύχτες σου κρυφά νά νανορίζω. Τάχα βαθειά στον ύπνο σου εφαιμάξασα καί τώρα, κί' άκόμα νανορισματα, στερνά, εφωρισμένα, έκει στού τάφου τή νυχτιά, εις τών νεκρών τή χώρα ζήτας άπ' τής μανούλας σου τά θλιμένα ; Άκούς, μικρό μου άδάσκη μοιρολογιού άρμονία, ή μάς τήν πνίγει τή φωνή τήν άποκατωμένη ο Σίφνας άπου κτυπά μ' άλλοτη μανία τούς κλώνους της φτωχής τίτας που γέρνει μικραμένη ; Σέ κλαίει πάντα, άγάπη μου, καί στή νυχτιάς τά (βάθη καί στής αύγούλας τή βροσιά τό δάκρυ τους δέ στάθη ζητούν σιά σου μιά στενή σανίδα, ληη άκρη κορμί ν' άφήσουν άμυχο, λωμένο από τό δάκρυ.
ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΠΑΡΑΣΧΟΣ

— Μία στιγμή!.. φώναξε ο Ρουλιτσιπλ. Τα λόγια που θα σας πω, θα είναι τα τελευταία... Άκουστε με—και ύστερα σας δίνω το λόγο μου ότι θα περάσω μόνοι μου τη θλιειά από το λαμό μου! Άκουστε με όμως με μεγάλη προσοχή! Η Νατάσα Φροντορόβνα σας ήταν εξαιρετικά πολύτιμη, δεν είναι έτσι;

—Ναι! η Νατάσα Φροντορόβνα ήταν πραγματικός θησαυρός για μας! Αποχώρησε το πρόεδρο της δικαστηρίου, ο οποίος έδειχνε με τον τόνο της φωνής του ότι άρχισε να ένενοοφόεται.

—Άφου έγινε έτσι, άσφαλώς η σύλληψη της Νατάσας ήταν τρομερό χτύπημα για σας; συνέχισε ο Ρουλιτσιπλ.

—Πράγματι; αποχώρησαν πολλές φωνές μαζί.

—Ε. λοιπόν, θα σας κάνω τώρα μια ερώτηση: "Αν εγώ, που έγινα άφορη ή σύλληφθη ή κέρη του στρατηγού Τρεμισσόφ, την βοήθησε να βγεί από την φυλάκη μέσα σε είκοσι τέσσεραρες ώρες, θα εξακολουθήτε να πιστεύετε ότι πρέπει να με κρεμάσετε;

Ο πρόεδρος έμεινε λίγο σκεπτικός και ύστερα είπε:

—Η Νατάσα Φροντορόβνα, κύριοι, έπεσε θύμα μιας τρομερής κρεμοφίας, της οποίας το μυστικό δεν μπορούσαμε άκόμα να εξηγήσουμε. Η νέα αυτή κατηγορήθηκε ότι θέλησε να δηλητηριάσει τον πατέρα της και την μητέρα της. Τα έπιβατηρικά που ύπόχρον έναντιον της είνε τόσο σοβαρά και καταβλητικά, ώστε κανείς δεν μπορεί να τ' αναφέρει, να τα κατονομήσει... Κι' η ίδια άκόμα η Νατάσα τσακίστηκε από το βάρος της κατηγορίας και δεν κατορθώσε ν' άπανθήσει τίποτε σ' αυτούς που της παρουσίαζαν τόσο σοβαρές άποδείξεις περί της ένοχίας της. Και τη σιωπή της αυτή, την εξέλαβαν πολλοί για έσολογία του έγκληματός... που δεν διαπραξ... "Η Νατάσα Φροντορόβνα, κύριοι, μεταφέρθηκε άφου στη Σιβηρία... Και το τρομερό είνε ότι δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτε γι' οτήν... "Η Νατάσα είνε άδιστική χρομένη για μας."

Και ο πρόεδρος άπλωσε το χέρι του προς εκείνους που περιστοιχίζαν το Ρουλιτσιπλ, προσθένοντας:

—Κάνετε το καθήκον σας, κύριοι!

—Μία στιγμή!.. Ξαναφώναξε ο Ρουλιτσιπλ. Τι θα λέγατε αν κατορθώνα ν' άποδείξω εγώ την άθωότητα της Νατάσας; Άκούστε με με προσοχή... Έ γ ω μ ο ν α ν α μ π ο ρ ω ν α π ο δ ε ι ξ ω τ η ν α θ ω ο τ η τ α τ η ς Ν α τ ά σ α ς! "Αν όμως με θανατώσετε, είνε το ίδιο σαν να ύπογράφετε και τη θανατική καταδίκη της Νατάσας!..

—Αν θα μπορούσατε ν' άποδείξετε την άθωότητά της, θα το κάνατε χωρίς πρό ζαροφ και δεν θα περιμένατε να μας το άνακοινώσετε την τελευταία στιγμή.

—Μά δεν μπορούσα προηγούμενος ν' άποδείξω την άθωότητά της!..

—Και για ποιά λόγο;

—Γιατί ήμουν ένας άνθρωπος που τάχει χαμένα!.. Η ιστορία του Μιχαήλ Κορσακόφ και του δηλητηρίου που εξακολουθούσε το έργο του και μετά το θάνατό του, το θάνατο του δηλητηριστού, με είχαν κάνει να χάσω τις διανοητικές μου δυνάμεις, με είχαν κρολοεικωτά τρελλάνει... Τώρα όμως που βεβαιώθηκα ότι δεν έγινα άφορη και έτελεσθη άδωος, ξαναγινα ο παλιός Ρουλιτσιπλ!.. Είνε άδύνατο να μη μπορούσα να ξαναβρω την παλιά μου ψυχραμία και πνευματική διαύγεια!.. σ' αυτούς, που θα έτελοούσαν χροή δημόν.

Μά η βαρειά φωνή του πρόεδρου επανέλαβε:

—Κάνετε το καθήκον σας, κύριοι!..

—Μία στιγμή, μία στιγμή! είπε ο Ρουλιτσιπλ, χωρίς να χάσει το βάρος του. Αυτά που σας είπα, σας ενδιαφέρουν πολύ, φαντάζομαι... και η άποδείξεις είνε ότι μ' άκούτε τόσον ώρα και δεν άποφασίζετε ακόμα να με κρεμάσετε... Δεν πιστεύω να φανήκατε τόσο διαστραφικοί με τον άλλο κατάδικο που άπαγχονίσατε πρό όλιγον, δεν είνε έτσι; Μ' άκούγεται, λοιπόν, έπειδή εξακολουθείτε να έλπίζετε... "Ε, λοιπόν, άφήστε με λίγο να σκεφθώ... να συγκεντρώσω τις σκέψεις μου για να σας κάνω και άλλες άκαταλήψεις... Τι διάβολο! άνθρωπος είμαι κ' εγώ και ζαλιέται καμιά φορά και το δικό μου μυαλό... "Ημουν κ' εγώ σ' αυτό το μοιασά δεικνο στο νούσι του χόρηου του στρατηγού και ξέρω καλύτερα από κάθε άλλον πως συνέβησαν τα πράγματα... Σας ζητώ, λοιπόν, πέντε λεπτά της ώρας προθεσμία... μονάχα πέντε λεπτά της ώρας... για να θυμηθώ καλύτερα τα διάφορα περιστατικά..."

Τα τελευταία λόγια του καταδίκου έκαναν ζωηρή έντύπωση στους έπαναστάτες. Κυττάχτηκαν μεταξύ τους άμίλητοι. Τέλος, ο πρόεδρος έβγαλε το ρολόι του από την τσέπη του και είπε:

—"Εστο! σας παραχωρούμε προθεσμία πέντε λεπτών της ώρας! —Κρεμάστε το ρολόι σας εδώ... νά, σ' αυτό το καφρί! του έπε ο Ρουλιτσιπλ. "Η ώρα είνε έφτά παρά έξη... Σταθήτε να καθήσω

καλύτερα... Μου δίνετε προθεσμία ως τις..."

—"Ως που να φτάση ο λεπτοδείχτης στο δώδεκα... "Ως τις έφτά... Έξέ άλλον, το ίδιο το ρολόι θα σας είδοποιήση μόνο του τότε θα περάση η ώρα..."

—"Α! ώστε το ρολόι αυτό σημαίνει, έ; Άπαράλλαχτα όπως και το ρολόι του στρατηγού! Ίδου μία σύμπτωση πολύ περίεργη..."

Και τότε, συνέβη κάτι παράξενο. Ο Ρουλιτσιπλ, στάθηκε στο σκαμνί, στο όποιο πατώσε πριν από λίγο, με τη θλιειά κροεασμένη άπό το κεφάλι του, με τα πόδια σταρωμένα, με τους άγκυόνες άκρομπίσμενους στα γόνατα, με το τηγούνα στηριγμένο στη γροφή του, σε στάσι άνθρωπου που είνε βεβησμένος σε στενοχωσιούς. Και, γύρω-γύρω του, στεκόντουσαν όλοι οι νεαροί έπαναστάτες, σιωπηλοί και άκίνητοι. Κά έμοιάζαν όλοι σαν να είχαν μεταμορφωθή σ' αγάλματα για να μην ένοχλήσουν το άγαλμα που ήταν βεβησμένο σε σέφρεση—το Ρουλιτσιπλ..."

IX

ΕΝΑ ΠΑΡΑΞΕΝΟ ΠΕΙΡΑΜΑ

Τα πέντε λεπτά της ώρας πέρασαν και το ρολόι άρχισε να σημαίνει, μιά-μιά, έφτά φορές.

Μήπως έσημανε συγχρόνως και την ώρα του θανάτου του ρεπόρτερ; Μά όχι! Γιατί μόλις άκούστηκαν οι ποδοί χτύποι του ρολογιού, ο Ρουλιτσιπλ σήκωσε το κεφάλι του και τα χέρια του με ύφος ανθρώπου που είχε ξαφνικά μία μεγάλη έμνευση και φώναξε:

—Έβρηκα!

Στο πρόσωπό του έλαμπε τέτοια χαρά, ώστε έκείνοι που παρακολούθουσαν και την παρασηματική κίνησή του, βεβαιώθηκαν από την έκφραση της φρασισγνομιάς του, ότι ο ρεπόρτερ είχε βρη τη λύση του άνιγματος.

—Έβρηκα!.. Έβρηκα!.. επανέλαβε ο Ρουλιτσιπλ.

Οι έπαναστάται μαζεύτηκαν τριγύρω του. Μά ο ρεπόρτερ τους έσπορξε με μια φρασνομία όραματιζόμενος

—Κάνετε περά!.. φώναξε. Βρήκα την εξήγηση του προβλήματος, έ φ ό σ ο ν τ ό π ε ι ρ α μ α π ο υ θ ά κ α ν ω τ ώ ρ α π ε τ ύ χ ε ι!.. "Ένα-δύο-τρία-τέσσερα!.."

Τι έκανε τώρα ο Ρουλιτσιπλ; Μετρούσε τα βήματά του, βήματα μεγάλα, σαν να βρισκόταν σε πεδίο μονομαχίας. Και όλοι οι παριστάμενοι τον παρακολούθουσαν άμίλητοι, κατάπληκτοι, αλλά χωρίς να διαμαρτυρόνται, σαν να αντίκριζαν κι' αυτοί το ίδιο όραμα, που έβλεπε και ο ρεπόρτερ. Στο μεταξύ, ο Ρουλιτσιπλ πέρασε από την αλλη, τη μεγάλη αλλη, μετρούντας πάντοτε τα βήματά του.

—...Σαράντα... σαράντα ένα... σαράντα δύο!..

"Όταν έφτασε στο «σαράντα δύο» φώναξε τον όρθιό αυτό με δύναμη.

—Περίεργο, πολύ περίεργο! συνέχισε. "Όστόσο, η σίκτυσσις αυτή είνε άπολύτως ενόχρηστη..."

Οι άλλοι, οι όποιοι εξακολουθούσαν να μη καταλαβαίνουν τίποτα, δεν του άπέτειναν καμιά ερώτηση, γιατί έβλεπαν πως το καλύτερο που είχαν να κάνουν, ήταν να αφή τον διακόφρον στην παράξενη ερρασία του—άπαράλλαχτα όπως δεν πρέπει κανείς να ξιντά άπότομα ένα πιθανό... Δεν τους πέρασε από το νόη η παραμορφή ύποψια ότι πιθανόν να ζητούσε ο Ρουλιτσιπλ να δουετετέση, γιατί δεν τον θεωρούσαν τόσο άνοητο, ώστε να σκεφτή ότι θα μπορούσε να γλυτώση μέσα από τα χέρια τους... "Ήσαν έξέ άλλον ύπνωτισμένοι από το έμπνευσμένο ύφος του ρεπόρτερ, και άρκετο από αυτούς επανέλαβαν άβέλητα τις χειρονομίες του Ρουλιτσιπλ.

Ο ρεπόρτερ, προχωρώντας έτσι, έφτασε ως την έξοπορτα της αίθουσας, μέσα στην όποια είχε εκδοθή η καταδικαστική άπόφασις. Κατόν ανέβηκε σ' ένα είδος αναβάθρου, μερώντας τα σκαλιά του. Μπήκε στο διάδρομο—και, άφήνοντας δεξιά του την πόρτα που άνοιγε στην αίθουσα του δικαστηρίου, τράβηξε σε μία σκαλιά, που άδηγούσε στο πάνω πάτωμα, μερώντας και αυτής τα σκαλιά. Άλλοι από τους έπαναστάτες τον είχαν άκολουθήσει και άλλοι προβάδιζαν. Μά ο Ρουλιτσιπλ φαινότανε σαν να άγνοούσε την παρουσία τους, σαν να ήταν άουπόναντος. Κ' έτσι έφτασε στο κεφαλόσκαλο. Έκανε μερικά άκόμα βήματα, άνοιξε μια πόρτα και βρέθηκε σ' ένα δωμάτιο έπιλωμένο μ' ένα τραπέζι, με δυό καθίσματα, με μια ψάθα και μ' ένα τεράστιο έξωμύρι. Πλησίασε στο έξωμύρι, γύρισε το κλειδί και το άνοιξε. Το έξωμύρι ήταν άδειανό. Ξανάκλεισε την πόρτα του κ' έβαλε το κλειδί στην τσέπη του.

(Άκολουθεί)

